

Utgangspunkt for kronikken:

<https://www.vg.no/nyheter/innenriks/i/awmz8O/krever-kompensasjon-for-steriliserte-transpersoner-en-umenneskelig-praksis?fbclid=IwAR0D52cY1oTIZgxmL6lw4OH90Q9ehZOa5wOY7x8W0-VXLvADJZWhyfC1tdo>

Hundrevis av mindreårige gjennomgår langsom kjemisk kastrering

Sterilisering av transpersoner er et alvorlig og omfattende inngrep, som i ettertid har gitt store fysiske og psykiske plager. I VG nylig kunne vi lese at Likestillings- og diskrimineringsombud Hanne Bjurstrøm nå retter krav til justis- og beredskapsdepartementet om at det opprettes en ordning hvor personer som har blitt sterilisert for å endre juridisk kjønn kan få kompensasjon, uten å måtte ta saken til retten.

Bjurstrøm kan umulig være klar over at både statlige, kommunale og private aktører fortsatt steriliserer transpersoner, og at det gjøres fra 11-års alder. Og vet hun at Helsedirektoratet for noen dager siden senket terskelen for nettopp dette?

Steriliseringen som idag utøves på barn langt under myndighetsalder, foregår i et mye større omfang, enn det gjorde for få år tilbake.

Riktignok kastreres man ikke ved at reproduktive organer fjernes som et krav. Men hva hjelper vel det, når man bruker kjemiske kastreringsmetoder i likevel? Fjerning av livmor er uungåelig med kjønnsbekreftende behandling, da man etter få år utvikler cyster og økt kreftrisiko. Har man på forhånd gått på pubertetsblokkere, vil kjønnsorganene heller aldri vokse til normal størrelse. Resten kan man tenke seg selv.

Barn som utsettes for denne behandlingen låses inn i en medisinsk vei med sterilitet og potensielt tap av seksuelle funksjoner som sluttresultat. Er det mulig for en 11-åring å forstå at han eller hun kanskje aldri kan oppnå orgasme? Kan man ha tillit til barnets «informerte samtykke» til en behandling som blokkerer deres naturlige utvikling i puberteten, og medfører tap av fruktbarhet?

Gjennom et enormt påtrykk fra sexologisk-politiske organisasjoner og helseforetak, har det nå blitt slik at et barns kjønnsidentitet utløser rett til kjønnsbekreftende behandling. Denne kan starte så tidlig som ved 11-års alder. Hensikten er å fjerne kosmetisk likhet med sitt fødselskjønn. Folk flest kjenner til dette gjennom slagord som «Alle har rett til å være den de egentlig er».

Transperson Tobias Reiten, går på livslang behandling med kjønns-hormonet testosteron for å være den han egentlig er. Han forteller til VG at han opplever det som veldig tungt at han ikke kan få barn. Han ble sterilisert i 2006, 19 år gammel. 16 år senere, er han omringet av søsken og venner som har fått barn og stiftet familie.

-Det at jeg ikke kan få barn er noe jeg kommer til å tenke på resten av livet, sier han.

Leder i Foreningen Fri, Ingvild Endestad beskriver praksisen Reiten har vært utsatt for, som tortur.

Hvis sterilisering av transpersoner var tortur før 2016, hvorfor er det ikke det i 2020? Det er voldsomt urovekkende - at verken Bjurstrøm eller Endestad - innser at mange hundre, kanskje tusen mindreårige gjennomgår en saktegående kjemisk kastrering hver eneste dag.

Praksisen utøves av Nasjonal Behandlingstjeneste, Helsestasjonen for kjønn og seksualitet i Oslo og en rekke privatpraktiserende, deriblant kjendislege Pirelli Benestad.

Fra 2012-2018 ble det henvist 803 barn under 18 år til Rikshospitalet, og hvor mange som har mottatt behandling utenfor nasjonal tjeneste er uvisst, men det er mange.

Bjurstrøm krever en innrømmelse fra både Abid Raja, Bent Høie og justis- og beredskapsdepartementet på bakgrunn av at:

«For noen av dem som ble sterilisert, innebar praksisen at de gjennomgikk et større kirurgisk inngrep enn de egentlig hadde behov for. Ikke minst var den livslange konsekvensen for personene at de ikke kunne få egne barn».

Det har tatt 16 år for Reiten å stå frem om sin dype sorg over tapt fruktbarhet. Hvor mange vil vi se om 10-15 år som sier det samme?

Og hvordan er det mulig for leder i Fri, Ingvild Endestad, å forsvare det faktum at Helsedirektoratets nye faglige retningslinje for kjønnsinkongruente vil gjøre det enda enklere å kjemisk kastrere barn?

Det er et statlig ansvar å beskytte unge mennesker mot uopprettelige valg de angres dypt på senere i livet.

Vi krever nå en innrømmelse, ikke bare fra Bjurstrøm, Endestad og Raja, men fra Stortingets helse- og omsorgskomiteé, Helse og omsorgsdepartementet, Bent Høie og Helsedirektoratet, om at vi idag står overfor en langt større medisinsk skandale enn det Bjurstrøm har skissert overfor sine ministerkolleger.

Genid Norge